nõupidamisel 27. septembril Pariisis Itaalia ühineb Nyoni kokkuleppega, reserveerides endale erilise kontroll-tsooni. Sellest ajast on kallaletungid kaubalaevadele Vahemeres aasta lõpuni kadunud.

Kuid, nagu tähendatud, ei ulatu mainitud pinevus mitte ainult Vahemere enda mereteedele, vaid levib sealt edasi Suez'i kanalile, Punasele merele, Väike-Aasia riikidele, Aafrika põhjarannikule ja Punase mere ümbrusele, seoses Itaalia poolt teostatud Abessiinia vallutamisega, mis Rahvasteliidu ega suurriikide poolt ei ole leidnud tunnustamist. Siin kerkivad uued territoriaalsed probleemid, kus ühelt poolt on mängus Inglismaa traditsiooniline poliitika seniste seisukohtade säilitamiseks ja teisalt Itaalia ekspansiivsed tendentsid araablaste rahvuslike ja usuliste kirgede õhutamise abil.

Kõige teravamini on araablaste küsimus esile kerkinud Inglismaa mandaatmaal Palestiinas, koos juutide sisserändamise küsimusega. Inglismaa on siin maailmasõja päevil antud lubadustega seotud niihästi araablaste kui ka juutide vastu. Sir Henry McMahoni kirjaga Hedžas'i kuningale on Inglismaa lubanud nende iseseisvate riikide loomise etnograafilistes piirides vastutasuks sõjaliste teenete eest, mida araablased osutasid võitlustes Türgi vastu. Juutidele on inglased lubanud Balfour'i deklaratsiooniga 1917. a. nende rahvusliku kodu ülesehitamise Palestiinas.

Maailmasõja järel algas juutide massiline sisserändamine Palestiinasse, kes sinna on investeerinud suuri kapitale, arendanud kaubandust ja tööstust ja surunud araablased teise järgu tähtsusega seisukohale. Kui 1919. a. Palestiinas oli 60 000 juuti 700 000 araablase vastu, on nüüd vahekord 385 000 : 900 000 ja 1947. aastaks peaksid juudid sisserändamise senise hoo kestmisel olema araablaste vastu ka arvuliselt ülekaalus. See juutide pealetung on araablastes esile kutsunud

Eesti kroonika 1937, lk. 12